

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
'TIL DEATH DO US PART

Copyright © 2016 by Jayne Ann Krentz
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01790-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMANDA KVIK

*Dok nas smrt
ne rastavi*

Prevela Zvezdana Šelmić

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Za Frenka: uvek i zauvek

Prva glava

„Moram da je se otarasim, Berče.“ Nestor Katering uzeo je bocu brendija i ponovo napunio čašu. „Ne mogu očima da je vidim. Nemaš pojma kako izgleda živeti u istoj kući sa njom.“

Dolan Berč se malo promeškoltio u stolici i pružio noge ka vatri. „Nisi ti prvi čovek koji se oženio zbog novca i na kraju ostao nezadovoljan. Većina muževa u takvoj situaciji našla bi način da se organizuje. U našem društvu je sasvim uobičajeno da parovi vode odvojene živote.“

Nestor se zagledao u vatru. Dolan ga je pozvao na piće posle još jedne večeri kartanja u klubu. Sedeli su u maloj ali elegantnoj biblioteci Dolanove kuće u gradu. Sve je bolje od povratka u broj pet u Ulici Lark, pomislio je Nestor.

Razmišljali su da svrate u bordel, ali Nestor nije bio naročito oduševljen tim predlogom. Zapravo uopšte nije voleo bordele. Brinuo se da žene u njima prenose bolesti. Osim toga, nije nikakva tajna da prostitutke često krađu od mušterija časovnike, igle za kravatu i novac.

Više je voleo da ima posla sa pristojnim, neokaljanim ženama, a najvažnije mu je bilo da nemaju porodicu. Svakako nije želeo sukobe sa ljutitim očevima i braćom. Ljubavnice je birao među londonskim usedelicama – čednim ženama dobrog porekla koje su bile zahvalne na ukazanoj pažnji.

Zahvaljujući Dolanu Berču, tokom proteklih godinu dana bio je blizak sa mladim, privlačnim guvernantama koje su ispunjavale njegova očekivanja. Kad bi konačno osvojio ženu, potpuno bi gubio interesovanje

za nju, ali to nije bio problem. Lako je otarasiti se takvih žena. Nikoga nije briga za njih.

Dolanova kuća u gradu bila je znatno manja od Nestorove vile, ali i mnogo prijatnija, jer u njoj nije bilo nikakve supruge. Dolan je nasledio kuću posle smrti svoje žene, imućne udovice. Preminula je u snu, ubrzo posle venčanja – i ubrzo pošto je prepravila testament, ostavljajući kuću i poveliko bogatstvo svom novom mužu.

Neki muškarci stvarno imaju sreće, pomislio je Nestor.

„Ne znam koliko ću još moći da trpim Anino prisustvo“, rekao je. Otpio je još brendija i spustio čašu. „Časna reč, lebdi po kući kao neka izbleдела avet. Ona stvarno veruje u duhove. Ide na seanse najmanje jednom nedeljno, tačno kao sat. Svakih mesec-dva nalazi novog medijuma.“

„Sa kim pokušava da stupi u kontakt?“

„Sa ocem.“ Nestor je iskrivio lice. „Krelcem koji me je uhvatio u klopku svojim testamentom.“

„Zašto želi da ga čuje?“

„Nemam pojma i ne želim da znam.“ Nestor je grubo lupio čašom o sto. „U početku sam mislio da će biti lako. Lepa nevesta i bogatstvo koje donosi.“

Dolan se zagledao u vatru. „Uvek ima neka začkoljica.“

„Da, uvideo sam.“

„Tvoja žena je vrlo lepa. Većina muškaraca bi smatrala da si izuzetno srećan što imaš takvu ženu u krevetu.“

„Tja. Ana u krevetu neobično liči na leš. Hladna kao led. Nisam legao s njom otkako smo skratili medeni mesec.“

„Te čestite devojke ponekad umeju da budu hladne. Potrebno ih je zavesti.“

Nestor je frknuo. „Ana nije bila devica kad sam je uzeo. Još jedan razlog što je otac toliko želeo da je uda, rekao bih.“

Dolan je spustio čašu i naslonio laktove na stolicu. Spojio je vrhove prstiju. „Ima ta izreka da, ako se oženiš zbog novca, moraćeš da zaradiš svaki peni.“

„Ne mogu da je se oslobodim. Ako umre, novac ide nekim dalekim rođacima u Kanadi, a veruj mi, jedva bi dočekali da ga se dočepaju.“

„Neko u sličnom položaju poslao bi je u ludnicu“, glasno je razmišljao Dolan. „Ako je proglaše ludom, gubi kontrolu nad novcem.“

Nestor je jeknuo. „Nažalost, njen otac se dosetio te mogućnosti. Ako je pošaljem u ludnicu, biće isto kao da je i umrla – novac ide u Kanadu.“

„Da li si pomislio da iznajmiš ili kupiš kuću na selu i pošalješ je da živi tamo?“

„Naravno. Problem je što me ona ne bi poslušala i ne mogu da je nateram. Kaže da ne želi da živi na selu.“

„A ne izlazi u društvo.“

„Ne, ali u Londonu se nalazi većina medijuma.“

„Dobre batine bi je možda navele da se predomisli.“

„Čisto sumnjam“, gundao je Nestor. Stegnuo je jednu šaku u pesnicu. „Rekao sam ti, ona kontroliše svoje nasledstvo. Ako me napusti, odneće novac sa sobom. Prokletstvo, mora postojati neki izlaz.“

Dolan je neko vreme ćutke sedeo.

„Možda i postoji“, rekao je najzad.

Nestor je ostao nepomičan. „Da li imaš neki predlog?“

„Da, ali postoji i cena.“

„Novac nije problem“, izjavio je Nestor.

Dolan je otpio brendi i spustio čašu. „Sasvim slučajno, u zamenu za svoje usluge ne želim novac.“

Nestor je osetio drhtaj nelagodnosti. „A šta želiš?“

„Ja sam, kao što znaš, poslovan čovek. Želim da proširim jedno svoje preduzeće, a ti si u situaciji da mi pomogneš u tome.“

„Ne mogu da zamislim kako“, izjavio je Nestor. „Ja nemam smisla za posao.“

„Srećom, ja imam, i zato mi nisu potrebne tvoje poslovne veštine. Želim da iskoristim tvoj drugi dar.“

„Koji drugi dar?“

„Šarmantan si i zavodljiv“, rekao je Dolan. „U toj oblasti tvoje veštine su zaista izuzetne.“

Nestor je odmahnuo rukom. To jeste bila istina. Stvarno je bio talentovan za zavođenje.

„Šta želiš od mene?“ upitao je.

Dolan je objasnio.

Nestor se opustio. Nasmehio se.

Amanda Kvik

„To ne bi trebalo da predstavlja problem“, rekao je. „I to je jedina nadoknada koju tražiš u zamenu za uklanjanje Ane iz mog života?“

„Da. Ako uspeš, smatraću da su računi izmireni.“

„Onda smo se dogovorili!“, rekao je Nestor.

Po prvi put od prve bračne noći pomislio je da postoji tračak nade.

Druga glava

Pripadala mu je.

Bio je zaključan u kavezu veličine i oblika mrtvačkog sanduka. Od mračnog uzbuđenja krv mu je ključala kao od snažne, opojne droge.

Kad kucne čas, pročistiće ženu i iskupiće sebe njenom krvlju. Ali večeras nije taj čas. Ritual je trebalo izvršiti kako valja. Žena mora razumeti i priznati veliko zlo koje je učinila. A nema boljeg učitelja od straha.

Zgrčen u skrivenom liftu, osluškivao je zvuke osobe koja se kretala u spavaćoj sobi sa druge strane zida. Između drvenih ploča postojala je uzana pukotina. Obuzelo ga je uzbuđenje kada je ugledao obris žene. Sedela je za toaletnim stolom i stavljala ukosnice u tamnosmeđu kosu. Kao da zna da je gleda, pa ga izaziva.

Pristojno je izgledala, ali da ju je sreo na ulici, ne bi se naročito zainteresovao za nju. Svakako je bila previsoka za ženu, a na licu joj se jasno video žestok karakter. Bila je opasna. Sve se videlo u njenim čudnim očima.

Nikakvo čudo što je poslat da je pročisti. Spasiće je od nje same – a time će spasti i sebe.

Ona nije prva žena koju je spasao. Možda će se ovog puta konačno iskupiti.

Lift je bio ugrađen u debele zidove stare vile da bi nosio postariju, bolesnu damu sa sprata na sprat. Ta žena je umrla pre nekoliko godina i ostavila je kuću unuci i unuku. Njemu je rečeno da nijedno od njih ne koristi ovu spravu. Pošto je unutra proveo zaključan možda čitavu večnost,

razumeo je i zašto. Vazduh je bio nepomičan i zagušljiv, a tama potpuna, gotovo kao u grobu. *Gotovo.*

Mogao je da se spusti liftom kad god poželi. Njim se upravljalo pomoću sistema konopaca i koturača koji su se mogli pomerati i iznutra i spolja. Znao je kako sve funkcioniše jer je proćaskao sa jednim od mnogih trgovaca koji su dolazili i odlazili iz vile u vreme kada je žena održavala bučne zabave koje je volela da naziva *salonima*. Činjenica je da je jedina razlika između njenih zabava i bordela bila u prividnom ugledu koji je uspevala da održi na svojim društvenim skupovima.

Trgovac ga je obavestio o korisnim odlikama lifta za nošenje teških predmeta između spratova. Takođe je pomenuo i da žena nikad ne koristi lift. Očito se plaši da će ostati zarobljena kao u kavezu.

Žena je ustala od toaletnog stola i nestala mu iz vida. Trenutak kasnije čuo se prigušeni zvuk otvaranja i zatvaranja vrata.

Tišina.

Gurnuo je vrata kaveza u stranu i otvorio drvenu ploču. Svetlo zidne lampe bilo je prigušeno, ali je ipak mogao da razabere krevet, stočić i orman.

Izašao je iz lifta. Ponovo ga je obuzelo vrtoglavo oduševljenje koje je uvek osećao u ovakvim trenutcima. Sa svakim korakom rituala sve se više primicao sopstvenom iskupljenju.

Nekoliko trenutaka se predomišljao gde da ostavi svoj dar. Na krevetu ili na toaletnom stolu?

Na krevetu, odlučio je. To je mnogo intimnije.

Prešao je preko sobe, ne obazirući se na prigušeni zvuk koraka. Gosti su počeli da stižu. Na dugoj stazi koja je vodila do prednjeg stepeništa Krenli hola već je bila gužva. Štropot točkova kočija i kloparanje kopita stvarali su dosta buke.

Kad je stigao do kreveta, izvadio je iz džepa kaputa kesicu od baršuna i kovertu sa crnom ivicom. Otvorio je kesu i izvadio iz nje prsten od crnog čilibara, pomodni simbol žalosti i smrti. Na kamenu je bio ugraviran pozlaćeni obris lobanje. Na zlatnom polju videli su se inicijali žene: *K. L.* Kada dođe vreme, mali pramen njene kose biće ubačen u komoricu skrivenu ispod kamena sa lobanjom. Onda će postati deo njegove kolekcije.

Za trenutak se divio prstenu, a onda ga je vratio u kesu. Poklon je ostavio na jastuku, gde ga ona svakako mora primetiti.

Za trenutak je ostao da stoji, zadovoljan, uživajući u dubokoj intimnosti tog postupka. Nalazio se u njenom najličnijem prostoru, sobi u kojoj je spavala – u sobi u kojoj je mislila da je sama; u sobi koju je nesumnjivo smatrala bezbednom.

Osećanje sigurnosti uskoro će biti uništeno. Ona je pripadala njemu. Samo to nije znala; ne još.

Krenuo je nazad ka skrivenom liftu, ali je zastao kada je ugledao uramljenu fotografiju na zidu. Prikazivala je ženu kakva je bila pre desetak godina, devojku od šesnaest ili sedamnaest. Nalazila se na ivici zrelosti, još uvek nedužna i neupućena, ali već je bilo nečeg čudnog u njenim očima.

Na slici je bio i njen brat. Tad je imao možda deset godina. Dvoje odraslih na fotografiji svakako su bili njihovi roditelji. Dečak je ličio na muškarca sa slike.

Skinuo je sliku sa eksera i požurio u lift. Kad je ušao, zatvorio je drvena, a potom i žičana vrata. Oko njega se sklopila tama mračna poput crnog ćilibara iz prstena. Spustio je lift u prizemlje.

Kada je izašao, našao se u malom predsoblju iza zadnjeg stepeništa. Nije bilo nikoga. Starija domaćica i njen jednako matori muž, batler, bili su zauzeti gostima u biblioteci.

U stara vremena, kada je u vili živela velika porodica sa desetinama slugu, bilo bi gotovo nemoguće ući i izaći neprimećen. Sada su tu bili samo žena, njen brat i dvoje starih slugu.

Otišao je do ulaza za trgovce i skliznuo, neprimećen, u baštu. Kapija je i dalje bila otključana, kao što ju je ostavio.

Nekoliko minuta kasnije nestao je u magli. Rukom u rukavici čvrsto je držao uramljenu fotografiju. Težina noža u kaniji ispod kaputa delovala je nekako umirujuće.

Ritual je bio gotovo završen.

Žena sa čudnim očima uskoro će shvatiti da pripada njemu. Njena je sudbina da bude ona koja će ga iskupiti. Bio je siguran u to. Između njih dvoje postoji veza koja se može raskinuti samo smrću.

Treća glava

„Ne misliš valjda ozbiljno“, rekao je Nestor Katering sa hladnim gnevom čoveka koji je navikao da dobija sve što poželi. „Znam da me duboko u sebi još uvek voliš. Nisi mogla da zaboraviš strast koju smo osećali. Tako moćna osećanja ne mogu da nestanu.“

Kalista ga je gledala preko svog stola od mahagonija. U njoj su se mešali bes i neverica. „Grešiš. Sam si uništio sva moja osećanja prema tebi pre godinu dana, kada si okončao našu vezu.“

„Bio sam primoran na to kada sam otkrio da si me lagala.“

„Nikad te nisam lagala, Nestore. Verovao si da sam bogata naslednica. Kada sam te razuverila, nestao si preko noći.“

„Nagovestila si mi da si veoma imućna.“ Nestor je mahnuo rukom, pokazujući prostranu kuću i baštu oko nje. „Ne samo da si me prevarila, nego si nastavila da varaš čitavo društvo i svoje klijente. Međutim, činjenica je da se ti baviš trgovinom, Kalista. Ne možeš to poricati.“

„Ni ne želim. Baš kao što ti ne možeš poricati da si oženjen. Našao si svoju naslednicu. Idi sad kod nje. Ni najmanje me ne zanima da ti postanem naložnica.“

Bila je greška što je pristala da nasamo govori sa Nestorom, zaključila je. Pre tri nedelje poslao joj je buket cveća i pisance u kome je molio da se sastanu. Iznenadila se jer nije imala nikakvih vesti od njega skoro godinu dana. Smesta je naredila gospođi Sajks da baci cveće. Ni za trenutak nije pomislila da se zahvali na poklonu.

Drugi buket je stigao par dana kasnije. Ponovo je rekla domaćici da ga baci.

Nije očekivala da će se Nestor pojaviti na njenim vratima, jer ga ničim nije ohrabrila. Sada je bio bogat. Ako želi naložnicu, može da bira po čitavom Londonu.

Kada je maločas stigao, nenajavljen, gospodin Sajks je pomislio da je u pitanju potencijalni klijent. Nije ni čudo, pomislila je Kalista. Nestor ima taj čudesan dar da ubedi druge u ono u šta želi da veruju.

Bio je veličanstveno lep čovek sa izvanredno elegantnim profilom, srebrnoplavom kosom i očima toplim i plavim poput letnjeg neba. Kad bi se nasmešio, bilo je prosto nemoguće skrenuti pogled. Međutim, nije ga lepota činila opasnim – nego dar šarmiranja i obmane.

Zaista, pomislila je Kalista, on je kao neka vrsta mađioničara, specijalizovanog za lomljenje srca i uništavanje tuđih snova.

Doduše, kod mađioničara čarolija nestaje kada otkrijete mehanizam trika. Sada, kad je videla Nestora posle nešto više od godinu dana, mogla je samo da se raduje što je uspela da mu umakne. *Kad samo pomislim da sam svojevremeno razmišljala da se udam za njega.*

Sada je morala da nađe način da ga se oslobodi. Za nekoliko minuta treba da stigne pravi potencijalni klijent. Nije želela da Trent Hejstings čuje svađu iz njene radne sobe. Dobro se raspitala i znala je da je pisac usamljenik i da bi ga takva scena lako oterala.

Pošto je očito shvatio da ona ne prihvata krivicu za njihov raskid, Nestor je promenio taktiku.

„Odlazak od tebe bilo je nešto najteže što sam ikada učinio, Kalista.“ Provukao je prste kroz kosu i počeo da korača po maloj kancelariji gipkim koracima, poput mačke. „Moraš razumeti moju situaciju. Morao sam bogato da se oženim zbog svoje porodice. Moraš znati da nisam imao drugog izbora.“

Nekada je Nestorove dramatične gestove i snažna raspoloženja smatrala odlikom njegovog romantičnog duha. Verovala je da je on čovek snažnih strasti: čovek koji traži istinsku metafizičku i intelektualnu vezu sa njom. Ali danas joj je bilo jasno da je ono što je nekad shvatala kao strast i dubinu osećanja zapravo samo plitka melodrama. Ako to poželi da gleda, ići će u pozorište.

Šta je uopšte videla u njemu, upitala se – osim tog vatrenog pogleda i veličanstvene lepote, naravno.

„Razumem u kakvoj si situaciji bio“, rekla je. Pogledala je na sat i videla da sledeća stranka stiže za manje od pet minuta. Bilo je krajnje vreme da se oslobodi Nestora. „Razumem zašto si želeo da se oženiš mnome. Imao si utisak da je baka meni i bratu ostavila bogatstvo. Kada si otkrio da smo dobili samo ovu čudovišnu kućerinu, nisi me samo ostavio – nestao si.“

Nestor se zaustavio pored prozora, prekrstio ruke na leđima i pognuo glavu. „Priznaćeš da ova velika kuća ostavlja utisak bogatstva.“

„Taj utisak mi je od pomoći u poslu kojim se bavim“, odgovorila je oštro.

On je zavrteo glavom. „Nemoj mi reći da nisi mislila na mene u proteklih godinu dana. Ja te sanjam svake noći.“

„Ne mislim često na tebe, Nestore, ali kad pomislim, to je sa zahvalnošću što si okončao našu vezu. Užasavam se od pomisli na to kakav bi mi život bio da smo se venčali.“

On se okrenuo i pogledao je sa molećivim izrazom lica.

„Ti si možda zadovoljna što si usedela, ali ja sam oženjen kućkom hladnog srca koja misli da je zabavno da me vara sa mojim prijateljima“, rekao je.

„Verovatno zato što pozodreva da ti nju varaš sa njenim prijateljicama.“

Nestor je duboko, bolno uzdahnuo. „Neću poricati da sam povremeno tražio utehu tamo gde sam je mogao naći. Usamljen sam, Kalista. Sećam se kako smo se nekada zajedno smejali i razgovarali o knjigama i umetnosti i poeziji. Koliko mogu da vidim, jedina intelektualna zanimanja moje žene jesu kupovina i seanse.“

„Pošto očitno ima dovoljno novca i za jedno i za drugo, ne vidim u čemu je problem.“

„Trpeo sam gotovo godinu dana u tom paklenom braku“, rekao je Nestor kroz stisnute zube. „Mogla bi barem da me poštediš sarkazma.“

Ona je ustala. „Ovaj sastanak je završen. Ti izgleda gajiš pogrešnu pretpostavku da sam voljna da nastavim našu vezu. Međutim, nije tako. Prošlo je više od godinu dana otkako si mi otkrio svoju pravu prirodu, i sada, kad sam je svesna, više me ne zanima da budem u vezi sa tobom.“

„Ne verujem ti.“ Zaustavio se pred stolom i položio dlanove na uglačanu površinu. „Plašiš se da mi ponovo otvoriš srce. Razumem. Ali dobro se sećam tvog žestokog duha.“

„Šta god da sam nekada osećala prema tebi odavno je nestalo, Nestore.“

„Ništa ne može da ugasi taj silni plamen. Ti i ja nismo kao drugi ljudi. Mi posedujemo duboko razumevanje metafizičkog. Mi poimamo smisao istinskog spoja duša. Nisu nam potrebne pravne zaškoljice. Nama je suđeno da budemo zajedno dok nas smrt ne rastavi.“

„S obzirom na okolnosti, više bih volela da mi ne citiraš odlomke bračnog zaveta. Gubiš vreme ovde, Nestore.“

„Moraš mi pružiti priliku. Duguješ mi to.“

„Ne dugujem ti ništa“, rekla je. „Sad izvoli otići. Imam sastanak za nekoliko minuta.“

„Nemoj mi reći da više ne osećaš ništa prema meni. Odbijam da poverujem u to. Ti i ja smo bili u prilici da upoznamo retku vrstu ljubavi, onu vrstu koja će nas ponovo preneti u više ravni postojanja na krilima strasti. Obećavam da ću ponovo oživeti osećanja koja si nekada gajila prema meni.“

„Žalim. To je nemoguće.“

Pošto se već neko vreme bavila poslovima upoznavanja, naučila je da prijateljstvo – a ne strast – predstavlja jedinu čvrstu osnovu za trajnu vezu. Svojim klijentima je obećavala samo priliku da upoznaju sebi slične ljude i možda razviju prijateljstvo. Ako se neko od tih poznanstava izrodi u brak, utoliko bolje. Ali ona i njena firma nisu garantovali ništa. A njena klijentela, usedelice i muškarci u izvesnim godinama koji se nađu sami na svetu, obično su delili njeno mišljenje na tu temu.

Naravno da neće to reći Nestoru, ali sada, bezbedno ustoličena u usedelištvu kojeg se nekada plašila, gajila je ozbiljne sumnje u vrednost braka, barem za žene. Tu su karte nameštene u korist muškaraca, koliko je ona mogla da vidi.

Zakon o imovini udatih žena, donet pre nekoliko godina, pružao je izvesnu pravnu sigurnost ženama – sada su mogle da poseduju i kontrolišu imovinu na svoje ime posle udaje. No, s obzirom na to koliko je ženi teško da zarađuje za pristojan život i stekne imovinu, ostala je činjenica da je zakon malo šta vredeo za ogroman broj žena, od kojih su mnoge bile zarobljene u užasnim brakovima. Razvod je i dalje bilo veoma teško i skupo dobiti. Tako su žene morale da se suoče sa životom na ulici.

Ona više nije gajila nikakve romantične iluzije o instituciji braka. Upravo ju je Nestor tome naučio. A to nije mogla da mu oprost.

Začula je kloparanje kopita i točkova ispred prozora. Kući je prilazila kočija. Njena sledeća stranka, nesumnjivo. Stvarno mora da se otarasi Nestora.

Kočija se zaustavila pred glavnim stepeništem Krenli hola. Iz nje je izašao muškarac u dugom sivom kaputu. Visoka kragna podizala mu se oko lica, delimično mu prikrivajući profil. Šešir navučen na oči zaklanjao je još više. Nosio je rukavice i elegantan štap sa zakrivljenom drškom, ali nije se njime pomagao dok se peo ka ulaznim vratima. Kretao se dugim, čvrstim koracima. Vrlo odlučan čovek, pomislila je.

Obuzelo ju je nestrpljenje. Dakle, to je Trent Hejstings.

Nije znala šta je očekivala, ali svakako nije ovaj šapat uzbuđenja. *On je ovde zbog posla*, podsetila je sebe.

Pokušala je bolje da ga osmotri, ali sad je stajao na gornjem stepeniku i više se nije video.

„Da li me slušaš, Kalista?“, upitao je Nestor. U glasu su mu se osećali ljutnja i nestrpljenje.

„Šta? Ne, zapravo te ne slušam. Molim te, učini mi uslugu i odlazi. Danas imam mnogo posla.“

„Prokletstvo.“ Nestor se razbesneo. „Nisam došao da se prijavim da ti budem klijent. Došao sam zato što ne mogu da živim bez tebe.“

„Čini mi se da ti sasvim lepo ide bez mene. A uopšte ne želim da ti postanem naložnica.“

„Sad imam novac. Staraću se o tebi. Bićemo ljubavnici.“

„Žao mi je, trenutno imam druga posla. Ti mene ne voliš. Nikad me nisi voleo. Mislim da si u stanju da voliš samo jednu osobu, sebe samog. Priznaj, došao si zato što ti je dosadio brak.“

„Tu si prokleta u pravu, jeste mi dosadio.“

„To je tvoj problem, a ne moj. Odlazi, Nestore. Odmah.“

„Dođavola, suviše si stara da bi izigravala šašavu, naivnu devicu“, zaskitao je on. „Koliko ti je godina? Dvadeset sedam? Siguran sam da si imala mnoštvo ljubavnika među svojim takozvanim klijentima.“

Na to je po prvi put pobesnela.

„Kako se usuđuješ?“

„Samo saopštavam očigledno“, odvratio je Nestor. Iskezio se, zadovoljan što ju je izazvao. „Nema potrebe da se praviš kako je tvoj posao častan. Agencija za posredovanje, nije nego.“ Frknuo je. „Moram priznati

da se divim tvojoj dosetljivosti. Dokazala si da si izuzetno vešta u poslovima, Kalista. Ali budimo iskreni. Ti si samo madam u vrlo otmenom bordelu.“

Obuzeo ju je bes, ali sa primesom panike. Bila je veoma pažljiva u vođenju svog posla. Radila je samo po preporuci. Pazila je da njen brat Endru proveri sve potencijalne klijente pre nego što ih ona prihvati. Saloni i čajanke koje je organizovala bili su elegantni i izrazito otmeni događaji.

Ipak je bila još kako svesna opasnosti od zlobnih ogovaranja. Nestor nije prvi koji je zaključio da njena agencija pruža još nešto osim pristojnog upoznavanja.

„Neću da slušam tvoje uvrede.“ Pružila je ruku ka gajtanu zvona. „Odlazi odmah ili ću pozvati batlera da te isprati.“

„Onog drhtavog starca koji mi je otvorio vrata? On je jedva u stanju da prihvati šešir i rukavice od gosta. Pao bi u nesvest kad bi tražila od njega da me silom izbací.“

Zadigla je suknje na pedalj iznad članaka, zaobišla pisaci sto i prešla preko radne sobe.

Naglo je otvorila vrata. „Izlazi, inače ću vrištati.“

„Jesi li sišla s uma?“

„I to je sasvim moguće. U poslednje vreme nervi su mi pomalo napeti.“

To je zaista bilo tačno. Sinoć je na jastuku našla već drugi *memento mori* predmet. Ona, Endru i gospodin Sajks smesta su obišli sve sobe na svakom spratu velike kuće, proveravajući da li su vrata i prozori zaključani. Jedva da je oka sklopila noćas.

„Kalista, moraš me saslušati“, zarežao je Nestor.

„Ne“, rekla je. „Uopšte mi ne treba profesionalni lovac na miraz koji će me navesti da poverujem kako me još uvek voli iako me je napustio da bi se oženio drugom ženom. Dozvoli da te podsetim da nisam sama u kući. Domaćica i batler jesu u godinama, ali uveravam te da su u stanju da pozovu policajca ako zatreba. Da, Nestore, podići ću veliku prašinu ako je potrebno da bih te udaljila odavde.“

Samo po zaprepašćenju na njegovom licu shvatila je da više nisu sami.

„Mogu li nekako da pomognem?“

Mračan, muževan glas dopirao je tačno iza njenih leđa. Reči su bile izgovorene ledeno učtivim tonom koji bi mogao da prođe i kao uzdržana

nezainterosovanost da nije bilo čelične oštine u njemu, ispod same površine.

Naglo se okrenula i ugledala u hodniku gospođu Sajks, očito zaprepašćenu. Kraj domačice je stajao muškarac kojeg je maločas gledala kroz prozor.

Srce joj se sledilo. Ovo nije bio povoljan početak nečega što bi trebalo da bude dobar poslovni odnos.

Prva pomisao joj je bila da, nezavisno od otmene odeće, posetilac neobično liči na osobu kakvu obično očekujemo da sretnemo u mračnim uličicama po noći bez mesečine.

Nije izgledao opasno samo zbog grube mreže ožiljaka na levom obrazu i vilici – nego najviše zbog očiju. Bile su prodorne, zeleno-zlatne i pune nepomirljive snage volje.

Nestor je smesta začutao.

Napetu atmosferu prekinula je gospođa Sajks, očito se oslanjajući na mnogo godina iskustva i obuke.

„Vaša stranka za deset sati, gospođice Lengli“, rekla je. „Gospodin Hejstings.“ Samo što je odmah pokvarila utisak, spustivši glas do poverljivog šapata „*Pisac*, gospođice.“

„Da, naravno.“ Kalista se pribrala i nasmešila se Trentu što je mirnije mogla. „Vi ste svakako brat Judore Hejstings. Drago mi je što smo se upoznali, gospodine.“

„Izvinjavam se što sam vas prekinuo“, odgovorio je Trent. Nastavio je da gleda Nestora sa nekom vrstom ravnodušne radoznalosti, koja je predstavljala veću pretnju od bilo čega što bi mogao kazati. „Verujem da vam moj dolazak ne predstavlja problem.“

„Ni najmanje.“ Kalista je zakoračila u stranu i pružila ruku, pozivajući ga da uđe u radnu sobu. „Izvolite unutra. Gospodin Katering upravo odlazi. Je li tako, gospodine Katering?“

Nestor ju je prostrelio pogledom, ali svima je bilo jasno da nema drugog izlaza. Ipak, odlučio se za još jedan udarac.

„Vi ste Trent Hejstings, pisac romana o detektivu Klajvu Stounu?“, upitao je sa varljivim prizvukom opuštenosti.

„Tako je“, odvratio je Trent.

„Šteta za te ožiljke. Nikakvo čudo što morate da tražite pomoć agencije za upoznavanje. Mora da je teško upoznati pristojne dame sa takvim licem.“